

Ψηλόλιγνη ἦταν ὡς τὸ κορμὶ καὶ ἀσπρονδερὴ ὡς τὰ κάλλη, εἶχε τὰ μάτια σὰν ἐλαίης, τὰ φρύδια σὰ γαιτάνι (ἐκ μοιρολ.) Μάν. — Ποίημ.

Τ' ἀσπροδερό περιγιάλι τῶν βράχων

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀσπρᾶτος 1, ἀσπρειδής, ἀσπρέλλικος, ἀσπρίάρις 1, *ἀσπρινιᾶτος, ἀσπρουλόος, ἀσπρωτός. 2) Τὸ θηλ. ἀσπρονδέρα οὐσ., χῶμα ἰργιλλῶδες ὑπολεύκου χρώματος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρογῆ.

ἀσπρειδής ἐπιθ. Πόντ. Οὐδ. ἀσπρειδὶν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσπροειδής.

Ἀσπρειδερός 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τὰ μαλλία τ' ἀσπριδιά εἶναι Τραπ.

ἀσπρέλλικος ἐπιθ. ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 54.

Ἐκ τοῦ ἀσπρέλλικο οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσπρέλλης.

Ἀσπρειδερός 1, ὁ ἰδ.: Ἀσπρέλλικες πρωιμαῖες.

ἀσπρένω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσπρένω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσπρέν-νον Λυκ. (Λιβύσσο.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Λευκαίνω ἐνθ' ἀν. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι λευκὸς ἐνθ' ἀν.: Ἐσπρυνεν ἡ χροά τ' (ἡ χροιά του) Τραπ. Ἐσπρυναν τὰ μαλλία μ' αὐτόθ. Ἐσὺ πα θὰ γίνεσαι καὶ καλὸν νυφόπον θὰ γίνεσαι, ἄμαν ἀστ' ἀσπρύν' τ' ἐμὸν ἡ καρδιά κ' ὕστερα (ἐνν. ἀφοῦ γηράσω) Πόντ. Ἡ γενειάδα ἔσπρυνε αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρίζω Α 1.

ἀσπριᾶ ἡ, πολλαχ. ἀσπρία Ζάκ. ἀσπριγιά Κρήτ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ ἀσπριγιά καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Δ 905 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Λευκότης ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀσπρία τοῦ τοίχου-τοῦ προσώπου-τοῦ ρούχου κττ. πολλαχ. || Φρ. Ἡ ἀσπρία τὸν ξεπῆρε. (ἐπὶ μελαχρινοῦ κατ' ἀντίφρ.) Χίος Μὰ τέτοια ἀσπριὰν ποῦ τὴν ἔχει! αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐχεις τοῦ ἡλίου τοὺς ἀσπριές, τοῦ φεγγαριοῦ τὸ ρέγκι Πελοπν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «νὰ ῥθῃ ὡς τὴν πρώτην τ' ἀσπριγιά. νὰ ῥθῃ ὡς τὰ πρῶτα κάλλη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1. 2) Λευκὴ γῆ, λευκὸν χῶμα Πελοπν. (Σουδεν. Συκεὰ Κορινθ. Φεν. κ.ά.): Εἶναι ἀσπρία τὸ χωράφι Φεν. Τώρα τ' ἀσπρίζουμε μ' ἀσπρία τ' ἀλώνια Συκεὰ Κορινθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κορινθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ. 379, ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀσπριές Πάρ.

ἀσπριαρῆ ἡ, ἀμάρτ. ἀσπριᾶρῆ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπριάρις.

Ποσότης ὄση χωρεῖ εἰς ἐν ἀσπριᾶρ' (ἰδ. ἀσπριάρις 2).

ἀσπριάρις ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπριᾶρις Πόντ. (Ἀμισ.) Οὐδ. ἀσπριᾶρ' Πόντ. (Σάντ.) ἀσπριᾶρ'κον Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ιᾶρις.

1) Ὑπόλευκος ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρειδερός 1. 2) Οὐδ. οὐσ., λαγύνιον εὐρύστομον πρὸς ἐναπόθεσιν τροφίμων Πόντ. (Σάντ.)

***ἀσπριαρόπουλλο** τό, ἀσπριᾶρόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπριᾶρ' οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσπριάρις.

Μικρὸν λαγύνιον εὐρύστομον πρὸς ἐναπόθεσιν τροφίμων.

ἀσπρίδα ἡ, Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. Σεμέν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

1) Λευκότης Πόντ. (Σεμέν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ φθοῦ Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 2.

ἀσπρίδι τό, Κύθηρ. ἀσπρίδ' Στερελλ. (Δεσφίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Λευκὸν σημεῖον Κύθηρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 1. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ φθοῦ Στερελλ. (Δεσφίν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 2.

ἀπριδίτσα ἡ, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρίδα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς: Ἀσπριδίτσα ἀρύλλου?

ἀσπρίζω κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀσπρίζω Ἀπουλ. ἀσπρίντζω Πάτμ. Σίφν. ἀσπρίζον βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀσπρίζον πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ὀσπρίζ-ζω Κάλυμν. ἀσπριῶ Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀσπρίζω.

Α) Μετβ. 1) Λευκαίνω ἐνθ' ἀν.: Ἐτριψα καὶ ἄσπρισα τὸ πάτωμα. Ἀσπρίζω τ' ἀμύγδαλα-τὸ κερί κοιν. Ἐσπριξα τὰ σανίδᾶ Ὁφ. Ἡ στάχτη ἀσπρίζει τ' ἀδόδια (τὰ δόντια) Κρήτ. || Φρ. Ἀσπρίζω τὸ τοικάλι (ἐπαλείφων αὐτὸ διὰ λευκοῦ χρώματος μετὰ τὴν πρώτην ὀπτησιν) Σίφν. Ἀσπρίζω τὸ βούτυρο (τὸ δουλεύω ὥστε νὰ γίνῃ λευκὸν) Ἀθῆν. κ.ά. Τ' ἄσπρισε τὰ γένεια του ὁ αἰς Νικόλας (ἐχίονισε ὁ Δεκέμβριος) Ἡπ. Τ' ἄσπρισε τὰ γένεια του ὁ Φλεβάρης (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. Ὁ ταρσανᾶς καὶ τὸ χτήριο ἀσπρίζον δὲ γένεια (αἱ οἰκοδομαὶ συνεπάγονται μεγάλας φροντίδας) Θήρ. (Ὀῖα) Γυρεῦ' ν' ἀσπρίσ' τοὺν Ἀράπ' (ματαιοπονεῖ) Σάμ. Ἀσπρίζω τὸν δεῖνα (ψηφίζω ὑπὲρ αὐτοῦ) σύνηθ. Τ' ἄσπρισε (κατ' ἀντίφρ. ἐπαίσχυντα ἔπραξε) Λεξ. Αἰν. Τώρα τ' ἀσπρίσαμε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Καὶ ἀμτβ. γίνομαι λευκός, λευκαίνομαι ἐνθ' ἀν.: Τὰ ροῦχα ἀσπρίζουνε μόνο ὡς τὴν μπουγάδα. Ὅποιος κάθεται ὅλο μέσα ἀσπρίζει κοιν. || Φρ. Ἀσπρισε τὸ μάτι μου (βαρέθηκα) πολλαχ. Ἀσπρισαν τὰ μάτια μ' (ἐφοβήθη πολὺ) Λέσβ. Ἀσπρίζει ὁ φούρνος (γίνεται καλὸς διὰ τὸ φούρνισμα) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ. Παππούλ.) || Γνωμ. Ὁπου μαῦρος γεννεῖται ποτέ του δὲν ἀσπρίζει Ζάκ. || Αἰνιγμ. Τὰ βουνὰ ἀσπρίσανε, τὰ δυὸ τρία γινήκανε (ὁ γέρον) σύνηθ. Συνών. ἀσπρένω, *ἀσπρινιᾶζω. **β)** Ἀποχρωματίζω κοιν.: Τὰ σκοῦρα ροῦχα τ' ἀσπρίζει ἡ μπουγάδα. Πονκάμισο ἀσπρισμένο. Τέντια ἀσπρισμένη. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποχρωματίζομαι κοιν.: Τὸ πονκάμισο ἄσπρισε ἀπὸ τὴν μπουγάδα κοιν. Ἡ τέντια μου ἄσπρισε ἀπὸ τὸν ἥλιο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσπρογανιάζω 2, ἀσπροθωριάζω, ἀσπροθωρίζω, ξασπρίζω, ξεθωριάζω, ξεθωρίζω. 2) Ἐπιχρίω δι' ἀβεστοκονιάματος, ἀβεστοώνω κοιν.: Ἀσπρίζω τὸν τοῖχο-τὴν αὐλή-τὴ μάντρα-τὸ σπίτι-τὸ χαγιάτι κττ. Κουζίνα ἀσπρισμένη. Συνών. ἀλείφω Α 3, ἀβεστοώνω 1, ἀσπρογανιάζω, γαλαχτίζω, χρίω.

Β) Ἀμτβ. 1) Λευκαίνομαι τὴν κόμην, πολιοῦμαι ἐνθ' ἀν.: Ἀπὸ τὰ βάσανα ἄσπρισε πρὶν νὰ ῥθῇ ἡ ὥρα του κοιν. Ἐσπριξε ὁ πρόσωπος αὐτ' (τὸ γένειον καὶ ὁ μύσταξ αὐτοῦ) Ὁφ. || Φρ. Ἀσπρίσανε τὰ μαλλιά του καὶ νοῦ δὲν ἔβαλε κοιν. Ν' ἀσπρίσης καὶ νὰ γεράσης μὲ τὰ παιδιὰ σου! (εὐχὴ κατὰ τὴν ἀγορὰν οἴκου) Ἀθῆν. Ν' ἀσπρίσης σὰν τ' βαμπακῆ, σὰν τ' ζαρκαδιοῦ τ'ν οὐρά! (εὐχὴ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἀσμ.

Νὰ ζήσης χρόνους ἱκατὸ καὶ νὰ τοὺς ἀπριᾶσης,

ν' ἀσπρίσης σὰν τοὺν Ἐλυμνον, σὰν τ' ἄσπρου πιρισιτέρι Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐγέρσας παράτοιρα τοῖς ἐσπρίσαν τὰ μαλλιά σου
τσαὶ γνῶσι δὲν ἐφύλαξες νὰ βρῆς ἔς τὰ γερατειά σου
Μεγίστ. Πβ. *ψαρένω*. β) Γηράσκω σύννηθ.: Φρ.
Ἄσπρισε καὶ νοῦ δὲν ἔβαλε σύννηθ. Νὰ ζήσης, ν' ἀσπρίσης, γαμ-
πρέ! (εὐχὴ πρὸς νεόνυμφον) Θεσσ. (Πορταρ.) 2) Φαίνομαι
λευκός, διακρίνομαι ἐκ τῆς λευκότητός μου κοιν.: Ὁ τοῖχος
- τὸ βουνό - τὸ χωριὸ ἀσπρίζει. Κάτι ἀσπρίζει εἰς τὸ βάθος κοιν.
Ἀπάνω ἔς ἓνα ψηλωματάκι ἀσπρίζει τὸ ρημοκκλήσι (Ἐλεύθε-
ρον Βῆμα 20 Ἰουνίου 1934) Ἄσπριζε ὅλο τὸ μέρος ἀπ' τὴ
στάχτη ΔΒουτυρ. Μὲς στοὺς ἀνθρωποφ. 131 || Ποίημ.

Φαίνεται τώρῃ καὶ ὁ γιγλός, φαίνονται τ' ἀκρωτήρια,
ἀσπρίζουν καὶ τοῦ χωριοῦ ἀπομακρὰ τὰ χιτήρια
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 166. Συνών. ἀσπροβόλῳ, ἀσπρο-
λογῳ. 3) Ὁχρῶ σύννηθ.: Ἄσπρισε ἀπὸ τὸ φόβο του σύννηθ.
Ἡ Γεωργία κοκκίνισε κ' ὕστερα ἄσπρισε ΓΞενοπ. Κατήφ. 71.
Συνών. ἀσπρογανιάζω 3, χλομιάζω. 4) Κατὰ γ'
πρόσωπ., ὑποφώσκει, χαράζει Πελοπν. (Κόκκιν.): Ἀρχί-
νισε καὶ ἀσπρίζει. Συνών. ἀποδιαφωτίζω, χαράζω.

ἀσπρίλα ἢ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

1) Λευκότης κοιν.: Ἡ ἀσπρίλα τοῦ τοίχου - τοῦ χιοιοῦ κττ.
Ἐχει ἀσπρίλα ἔς τὴ γλῶσσα. Ἐχει τὸ δέρμα τῆς μὲ ἀσπρίλα
ποὺ κάμμι ἀλλή δὲν τὴν ἔχει. Τὰ σπῖμα ἔχουν μὲ ἀσπρίλα
ποὺ θαρεῖς ὅτι εἶναι σὰν χιόνι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1.

β) Ἡ ἐξ ἀλλοιώσεως χρωματισμοῦ λευκότης Λεξ. Δη-
μητρ.: Τὸ ροῦχο πῆρε ἀσπρίλα. γ) Ὁχρότης Λεξ. Δημητρ.:
Ἡ ἀσπρίλα του δὲν εἶναι καλὸ σημάδι. Ἡ ἀσπρίλα τοῦ νεκροῦ.

2) Περιληπτικῶς τὸ γάλα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα
οἶον τὸ ὀξύγαλα, ἢ μυζήθρα, ὁ τυρὸς Ἰων. (Ἀλάτσατ.)

3) Τὸ νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτωνος τοῦ ὀφθαλμοῦ
Σέριφ.: Νὰ τὰ δρόπος νὰ φεῦγε ἡ ἀσπρίλα ἀπὸ τὸ μάτι μου!
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1 γ. 4) Νόσημα τῶν φυτῶν
καθ' ὃ παράγεται ἐπὶ τῶν φύλλων λευκὴ γλοιώδης κόνις,
ἢ ἐρυσίβη. Συνών. σταχτή.

ἀσπριλάδι τό, Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄσπριλα καὶ τῆς καταλ. - ἀδι.

1) Λευκὸν σημεῖον, λευκὸν στίγμα ἐνθ' ἄν.: Ἡ ὄρθα
μὲ τ' ἀσπριλάδια (ὄρθα = ὄρνιθα) Κρήτ. Κάθε ἀσπριλάδι τ' ἀ-
νυχοῦ εἶναι καὶ μὲ εὐκὴ τοῦ γονεοῦ αὐτόθ. Ὅσα ἀσπριλάδια
ἔχει ἔς τὰ νύχια, τόσες ἀγάτες ἔχει Κορων. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀσπράδι 1. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ ποῦ Θήρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 2. 3) Ὁδὸν Κρήτ.

*ἀσπρινιάζω, ἀσπρινιάττω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος κατὰ τὸ κιτρινιάζω.

Λευκαίνω. Συνών. ἀσπρένω, ἀσπρίζω Α1.

*ἀσπρινιάτος ἐπίθ. ἀσπρινιάτο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀσπρινιάζω.

Ὑπόλευκος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρειδερός 1.

ἀσπρίς ἐπίθ. Κύπρ. Οὐδ. ἀσπρίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος κατὰ τὰ εἰς - ἰς λήγοντα χρω-
μάτων δηλωτικὰ ἐπίθ. οἶον: θαλασσίς, οὐρανίς, στα-
χτίς κττ.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα, ἐπὶ ζώων: Ἐδ-δεφτήκασιν τὸ ἐ-
σφάξασιν δκνὸ γασούρα, ἕναν ἀσπρίν τὸ ἕναν μαυρίν (ἐκ
παραμυθ.) || Παροιμ. Ὁ πελ-λὸς τθαὶ τὸ γασούριν τ' ἀσπρίν
ἔπουνμακρὰ χωρίζουν (ὁ μωρὸς καὶ ὁ λευκὸς ὄνος μακρόθεν
διακρίνονται). Συνών. ἄσπρος.

ἀσπρισιά ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἄσπρισα ὁρ. τοῦ ρ. ἀσπρίζω.

Ἄσπρισμα 2, ὁ ἰδ.: Θέλει ἀκόμα μὲ ἀσπρισιά τὸ
ταβάνι γὰ νὰ σκεπαστοῦν τὰ μερεμέτια.

ἄσπρισμα τό, κοιν. ἄσπρισμα Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά.
ἄσπριμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄσπρισμα Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἄσπριγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Διὰ τὸν
τύπ. ἄσπριμα παρὰ τὸ ἄσπρισμα πβ. ΣΚαψωμένον ἐν
Byzant. - Neugr. Jahrb. 16 (1939/40) 22.

1) Τὸ νὰ κάμνῃ κάνεις κάτι λευκόν, ἢ λεύκανσις διὰ
πλύσεως ἢ καθάρσεως ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἄσπρισμα τοῦ παννιοῦ
(ἢ διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως τοῦ παννιοῦ ἐν τῷ ὕδατι λεύκαν-
σις αὐτοῦ) κοιν. 2) Ἡ ἐπάλειψις δι' ἀσβέστου διατελυ-
μένης ἐν τῷ ὕδατι, κονιάσις, ἀσβεστόχρισις ἐνθ' ἄν.: Ἄσπρι-
σμα τοῦ τοίχου - τοῦ οπιμοῦ κττ. Σήμερα ἔχουμε ἄσπρισμα
κοιν. Συνών. ἀσβεστοχύλισμα, ἀσβέστωμα 1, ἀ-
σβέστωσι, ἀσπρισιά, ἀσπρόγειασμαν, γαλάχτι-
σμα, μπαντάνισμα. 3) Ἡ διὰ ψιμυθίου λεύκανσις
τοῦ προσώπου πολλαχ.: Μωρέ, τί ἄσπρισμα ποῦ τό'χει αὐτὸ
τὸ κορίτσι!

ἀσπριστής ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ δι' ἀσβέστου ἐπιχρίων τοὺς τοίχους, κονιατής.
Συνών. ἀσβεστᾶς 3, ἀσβεστωτής, ἀσπριτζής, σου-
βατζής.

ἄσπριστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσπριστός τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ-
λαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.
Ἰδ. ἀ - στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς δι' ἀσβέστου ἐνθ' ἄν.: Τοῖχος ἄσπρι-
στος. Δωμάτιο ἄσπριστο πολλαχ. Ἄσπριστον ὁσπῖτ' Τραπ.
Συνών. ἀνασβέστωτος.

ἀσπριτζής ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρίζω.

Ἀσπριστής, ὁ ἰδ.

ἀσπρίτσα ἢ, Θεσσ. (Καρδίτς. Λάρις.) Μακεδ. Στερ- ελλ. (Δομοκ.) - ΓΣακελλοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 5.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. - ἰτσα.

1) Ἀσπραραπόσιτο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὑπὸ τὸν
τύπ. ἀσπρίτσα τῆς Κούρλας, ὁ ἰχθύς λευκίσκος ὁ ὑπέρυθρος
(leuciscus rutilus) τοῦ γένους τῶν κυπρίνων (cyprinidae)
τῆς τάξεως τῶν φυσσοστόμων (physostomi) Μακεδ. [**]

ἀσπρο -

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετικὸν 1) Μετ' οὐσιαστικῶν
πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνοντον
εἶναι χρώματος λευκοῦ ἢ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸ λευκόν,
οἶον: ἀσπράγγουρο, ἀσπράγκαθο, ἀσπράπιδο, ἀσπρόβλιτο,
ἀσπρόβρονβα, ἀσπρόγατιος, ἀσπρόγούνα, ἀσπρόγωπα, ἀσπροε-
λαιά, ἀσπροθύμαρο, ἀσπροκαλάμποκο, ἀσπροκρέμυδο, ἀσπρό-
λαδο, ἀσπρολούλουδο, ἀσπρόμελον, ἀσπροπούλλι, ἀσπρόρρουχο
κττ. 2) Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων
δηλούντων τὸν ἔχοντα τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνον-
τον λευκὸν ἢ ὑπόλευκον, οἶον: ἀσπράφτης, ἀσπρόγλωσ-
σος, ἀσπροδόντης, ἀσπρόθωρος, ἀσπροκάννης, ἀσπροκαύκαλος,
ἀσπροκέφαλος, ἀσπρόκολος, ἀσπροκούκκουτσος, ἀσπροκούτελος,
ἀσπρολαίμης, ἀσπρομάγουλος, ἀσπρομάτης, ἀσπροούρης κττ.

3) Μετ' ἐπιθέτων χρώματος ἢ ἄλλης τινὸς ιδιότητος
δηλωτικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων δηλούντων τὸν
ἔχοντα πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνοντος ιδιό-
τητος ἢ χρώματος καὶ λευκὸν ἢ ἀποκλίνον πρὸς τὸ λευκὸν
χρῶμα, οἶον: ἀσπροβορβόρα, ἀσπρογαλάζιος, ἀσπρογέρανος,
ἀσπροδίχρωτος, ἀσπρόθολος, ἀσπροκαλόγγυρος, ἀσπροκάνουτος,

